

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Riadalom a pultok mögött**

1. Riadalom a pultok mögött

Tekercs-Ildikó

A dinamóterem rezgő padlózata alatt sercegett a túlfeszültség. A főkábel burkolata megolvadt műanyag szagát árasztotta, miközben a tizenkettes pad feletti vörös jelzőfény ritmustalan, vakító villogásba kezdett. A hálózat a végső teljesítményhatáron izzott, a túlterhelt vezetékek mély zúgása fojtogatta a szűk levegőt.

Alinda szorosabban markolta meg a hideg fogantyút. János-g534 mozdulata – ahogy átkötötte saját generátorát az ő padjukra – még mindig ott lebegett a lány előtt. A fiú a saját kimerültségét és büntetését kockáztatta értük. Miért tette? A kolónia szigorú szabályzata nem ismert szolidaritást, csak kisajtolt wattokat és méréseket. Mégis, a közös teher alatt valami megváltozott a gépmonstrumok közötti szürke térben.

– Rendszerhiba... feszültségesés a hármas körön! – sziszegte Őrszem-3. A fegyveres felügyelő megszokott, gépies fagyossága mögött most éles riadalom bujkált. A wattmérők mutatói a kritikus zónába tévedtek, és az Őrszem pontosan tudta, hogy a felső szektor áramkimaradása az ő pozíciójába kerülhet. Rövid, szaggatott mozdulatokkal nyúlt a vezérlőpult gombjaihoz. – Stabilizálni! Azonnal!

A nagymama ütemes, nehéz légzése keveredett a láncok csikorgásával. Alinda ránézett az öregasszony megtört hátára, majd Jánosra, aki csendben, megfeszített izmokkal tűrte az átirányított terhelést. A lány szívében a düh helyét lassan átvette egy furcsa, makacs gondolat: az emberi tartás nem a gépből fakad, hanem abból a tiltott választásból, amikor valaki átvállalja a másik terhét.